

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zast. Mgr. Janem Bučkem, advokátem se sídlem Vítězslava Nezvala 604, Frýdek - Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 11. 2021, č. j. MSK 145764/2021, a ze dne 15. 12. 2021, č. j. MSK 134212/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 11. 2022, č. j. 22 A 10/2022-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí (dále jen „stavební úřad“) vydal dne 11. 5. 2018 stavebníkům O. D. a V. H. (dále jen „stavebníci“) společný souhlas, jímž povolil stavbu „*Novostavba rodinného domu včetně přípojky vody, kanalizace splaškové a dešťové, přívodu elektro, ČOV, vsakovací jímky, zpevněných ploch přístupu a příjezdu, oplocení na parc. č. XA v k. ú. X*“. Tento společný souhlas zrušil Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 20. 8. 2020, č. j. 25 A 135/2019-38. V návaznosti na zrušující rozsudek bylo zahájeno opakované stavební řízení podle § 129 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Následně provedl stavební úřad dne 29. 10. 2020 kontrolní prohlídku stavby. S ohledem na zjištěné změny stavby oproti projektové dokumentaci zahájil řízení o odstranění stavby a opakované stavební řízení zastavil rozhodnutím ze dne 27. 5. 2021. Stavební úřad dne 30. 8. 2021 dodatečně povolil soubor staveb pod názvem „*Dodatečné povolení novostavby rodinného domu na pozemku parc. č. XA*“.

[2] Žalobkyně byla dne 28. 6. 2021 nahlédnout do správního spisu. Dne 12. 7. 2021 podala proti rozhodnutí o zastavení řízení odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 11. 2021, č. j. MSK 145764/2021, toto odvolání zamítl jako nepřipustné (dále jen „napadené rozhodnutí č. 1“). Druhým napadeným rozhodnutím ze dne 15. 12. 2021, č. j. MSK 134212/2021, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení souboru staveb (dále jen „napadené rozhodnutí č. 2“).

[3] Žalobkyně v žalobě podané u krajského soudu tvrdila, že se žalovaný nezmínil o rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 10. 2021, č. j. 1 As 352/2020-28, kterým byl zrušen rozsudek krajského soudu č. j. 25 A 135/2019-38. V důsledku kasačního rozsudku NSS tak „obživl“ společný souhlas. Dále konstatovala, že žalovaný nevyhodnotil, zda napadená rozhodnutí mají oporu v zákoně, pokud zanikly okolnosti, pro které byla vydána. Povinností žalovaného bylo v této situaci postupovat podle § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), napadená rozhodnutí zrušit a řízení zastavit. Jestliže tak nepostupoval, zatížil řízení vadou.

[4] Krajský soud k napadenému rozhodnutí č. 1 uvedl, že po zrušujícím rozsudku krajského soudu č. j. 25 A 135/2019-38 provedl stavební úřad kontrolní prohlídku a zjistil, že stavba byla provedena s odchylkami od ověřené projektové dokumentace – prodloužení garáže o 1,5 m, dílčí změny okenních a dveřních otvorů, umístění vsaku dešťových vod. Proto stavebnímu úřadu nezbylo než po zjištění změn stavby oproti projektové dokumentaci řízení zastavit. Zastavení řízení vylučuje možné dotčení práv žalobkyně tímto řízením, jehož ani nebyla účastnicí. Odvolání tak bylo jako nepřipustné zcela správně zamítnuto. Krajský soud také konstatoval, že v této souvislosti byla nedůvodná námitka, že se měl žalovaný vypořádat s důsledky kasačního rozsudku NSS, jehož důsledkem bylo „obživnutí“ společného souhlasu ze dne 11. 5. 2018. Tato skutečnost však nemohla mít vliv na posouzení bezpředmětnosti vedení opakovaného stavebního řízení a možného dotčení práv žalobkyně usnesením o jeho zastavení. Totéž platí o napadeném rozhodnutí č. 2. Stavební úřad rozhodoval v řízení o dodatečném povolení stavby na základě žádosti ze dne 2. 6. 2021, která se s ohledem na zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) a odst. 2 stavebního zákona považovala za žádost podanou v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Důsledky kasačního rozsudku NSS spočívají pouze v „obživnutí“ společného souhlasu ze dne 11. 5. 2018. V případě odchylek však stavebnímu úřadu nezbylo než zahájit řízení o odstranění stavby. S ohledem na to, že krajský soud nezjistil vady, které by způsobily nezákonnost napadených rozhodnutí, žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost žalobkyně, vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka konstatovala, že krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu existujícího v době rozhodování žalovaného. Rozsudek krajského soudu však postrádá odůvodnění, zda obě napadená rozhodnutí obstojí vedle „obživnuvšího“ společného souhlasu ze dne 11. 5. 2018. K tomu odkázala na rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, podle něž by odvolací orgán měl zrušit napadené rozhodnutí, jestliže zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení. Stěžovatelka má za to, že krajský soud ignoroval její podání ze dne 16. 11. 2022, v němž se vyjádřila mimo jiné ke kontrolním zjištěním stavebního úřadu a k tomu, že stavební úřad měl

pokračování

učinit kontrolní prohlídku již po dokončení základové desky povolené stavby. Také uvedla, že není zřejmé, jaký způsob nakládání s dešťovými vodami byl povolen. Krajský soud se k tomuto podání nevyjádřil, čímž zatížil napadený rozsudek vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud také odkázal na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, který je však nepřiléhavý, neboť se týká odmítnutí žaloby. S ohledem na uvedené stěžovatelka navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Zdůraznil, že po právní moci rozsudku krajského soudu č. j. 25 A 135/2019-38 byl vázán jeho právním názorem. Kasační stížnost nemá ze zákona odkladný účinek (v odkazované věci ani nebyl přiznán, pozn. NSS). Proto by se stavební úřad dopustil nečinnosti, pokud by na výsledek řízení o kasační stížnosti vyčkával. Jestliže byl rozhodnutím soudu zrušen společný souhlas, a tedy zaniklo oprávnění k umístění a provedení stavby, nezbylo stavebnímu úřadu, než postupovat podle § 129 odst. 5 stavebního zákona a provést opakované stavební řízení. Žádost v tomto případě bylo oznámení o společném záměru stavebníků. Žádost se však stala bezpředmětnou, neboť stavebníci realizovali stavbu v rozporu se společným souhlasem. Proto stavební úřad opakované stavební řízení zastavil. Žalovaný k podanému odvolání stěžovatelky obsírně vysvětlil, proč se v důsledku zrušení společného souhlasu nestala účastnicí řízení. Podle žalovaného však kasační rozsudek NSS nemohl mít vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí, kterým odvolání stěžovatelky zamítl jako nepřipustné. S ohledem na to, že původní stavební záměr nebyl dodržen, nezbylo stavebnímu úřadu než zahájit řízení o odstranění stavby. Stavební úřad následně zahájil řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Stěžovatelka byla účastnicí tohoto řízení, avšak kromě nahlédnutí do spisu nevyužila svých procesních práv. Stěžovatelčina námitka, že stavební úřad mohl již při kontrolní prohlídce stavby po dokončení základové desky zjistit odchylky, není důvodná. Ze spisu totiž vyplývá, že stavebníci dokončení této fáze neoznámili, a tedy žádná kontrolní prohlídka na místě neproběhla.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejprve NSS posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatelka vznesla obecnou námitku nepřezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelná jsou taková rozhodnutí, z nichž není zřejmé, jakými úvahami se soud při hodnocení skutkových a právních otázek řídil (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Nepřezkoumatelný je také rozsudek opřený o skutečnosti v řízení nezjišťované či zjištěné v rozporu se zákonem (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je i takový rozsudek, jehož odůvodnění si vnitřně odporuje (rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76). Těmito vadami však napadený rozsudek netrpí.

[10] Odkaz krajského soudu na rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 3/2008-78 nelze bez dalšího označit za nepřiléhavý. Krajský soud totiž rozsudek citoval v části, v níž se věnuje podrobnosti žalobních bodů. Tvzení žalobkyně, že se rozsudek týkal odmítnutí žaloby, nijak nevyvrací možnost jeho použití v nynější věci. Také nelze souhlasit se závěrem, že se krajský soud nevypořádal s dopady zrušujícího rozsudku č. j. 1 As 352/2020-28. Naopak, krajský soud ve vztahu k napadenému rozhodnutí č. 1 vysvětlil, byť stručně, proč na posouzení bezpředmětnosti opakovaného stavebního řízení neměl uvedený rozsudek NSS ani „obživnutí“ společného souhlasu vliv. Správní orgány vysvětlily, z jakého důvodu bylo opakované stavební řízení zastaveno. Jestliže byla povolená stavba zhotovena s výraznými odchylkami, nemělo smysl pokračovat v opakovaném stavebním řízení na základě původního stavebního záměru, resp. původní žádosti (§ 129 odst. 5 stavebního zákona).

[11] Pokud stěžovatelka namítala, že se krajský soud nevyjádřil k její námitce, že žalovaný mohl provést kontrolní prohlídku již po dokončení základové desky, je třeba podotknout, že soud nemá povinnost vyjádřit se jednotlivě ke všem námitkám, jestliže proti jejich celku vystaví argumentaci, v jejíž konkurenci žalobní argumentace jako celek neobstojí (viz rozsudky NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Pouze pro úplnost NSS odkazuje na obsah správního spisu, z něž plyne, že stavebníci podmínkám uvedeným ve společném souhlasu nedostáli, neboť stavební úřad nevyrozuměli o dokončení základové desky. Kontrolní prohlídka, na niž odkazuje stěžovatelka, se tedy nekonala a vzhledem k absenci sdělení stavebníků ani konat nemohla. Navíc z vyjádření stěžovatelky není patrné, jak by se zjištění odchylek povolené stavby dříve promítlo do navazujícího postupu stavebního úřadu.

[12] Z napadeného rozhodnutí č. 2 je zřejmé, že „obživnutí“ společného souhlasu nemohlo nijak ovlivnit dodatečné stavební povolení souboru staveb, jestliže stavebníci zhotovili stavbu v rozporu s podmínkami v něm uvedenými. V tomto ohledu nemohl stavební úřad a posléze žalovaný postupovat jinak a bylo namísto zvolit postup, který bude reflektovat skutečný stav povolovaných staveb. S ohledem na existenci uvedených odchylek je zřejmé, že napadená rozhodnutí vedle „obživlého“ společného souhlasu obstojí, neboť se jejich předmět řízení překrývá pouze částečně. To ostatně dokazuje způsob likvidace dešťových vod, který je jednou z odchylek. Jestliže stěžovatelka tvrdila, že není zřejmé, jaký způsob nakládání s dešťovými vodami byl povolen, pak je toto zřejmé právě z rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 30. 8. 2021, č. j. MUFO 27899/2021.

[13] Jestliže se stěžovatelka dovolává závěrů rozsudku NSS č. j. 1 As 24/2011-79, pak je třeba upozornit, že se týkal řízení o povolení k dlouhodobému pobytu a soud se vyjadřoval k zastavení řízení pro bezpředmětnost žádosti podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. V nynější věci však nelze říci, že by se žádost o dodatečné povolení stavby stala bezpředmětnou v okamžiku „obživnutí“ společného souhlasu, a to právě z důvodů změn stavby popsanych výše.

[14] Závěrem NSS poukazuje na skutečnost, že subjektivní veřejná práva stěžovatelky nebyla v tomto případě vůbec dotčena. Stěžovatelka se dovolává účinků kasačního rozsudku NSS č. j. 1 As 352/2020-28, v jehož důsledku „obživl“ společný souhlas. Jde přitom o rozhodnutí, v němž NSS konstatoval, že stěžovatelka není dotčeným subjektem, neboť souhlasil se závěry stavebního úřadu, že dotčenými osobami v daném řízení jsou pouze vlastníci pozemků se společnou hranicí s pozemkem stavebníků. Stěžovatelka tedy v podstatě brojí proti tomu, že jí žalovaný ani krajský soud nesdělili svůj právní názor na souběžnou

pokračování

existenci dvou správních rozhodnutí, aniž by specifikovala dotčení svých veřejných subjektivních práv. Není však úkolem správních soudů ani žalovaného domýšlet námitky za stěžovatelku.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci úspěšná nebyla, a proto jí nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu NSS náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu